

הסתכלה על סוס

והרתה חצי־איש

וחצי־סוס

בימים אלה הפילה אשה אחת (מן העבריות) בטבריא נפל לשישה חודשים בדמות איוס ונורא, מחציו ומעלה איש ומבטנו ולמטה דמיונו כגווית הסוס.

לפי הנשמע מההמון, נסיבת ה־דבר זהו, כי האשה שמה מבטה אל הסוס האסור בחצרה ותחם ותלד כדמותו וכצלמו.

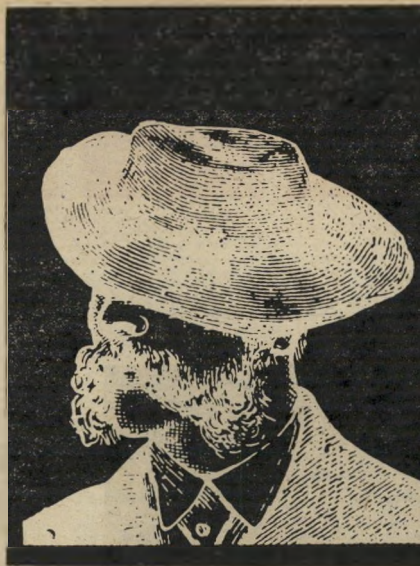
הכצלת כיו אדר תרל"א (1871)

אילצו ילדים

להתחתן בבית־קברות

בעת גבר הנגף רחמנא ליצלן ב־קיי העבר ותרב המגיפה לאכול בעט, המציאו האנשים בירושלם, מין קטורת לעצור בעד המגיפה, והוא כי לקחו מן הבא בידם יתוס קטן ויתומה קטנה; והשיאום בבית־הקברות על קבורת איזה צדיק, ואולם כמו שלא הועילה הסגור לה הזאת לעצור בעד המגיפה ככה לא הועילה הסגולה שיאמר לדבק טוב וימים מועטים אחרי הנשואים התקוטטו הזוג הזה. ויהי ביום ו' ערב־שבת קודש העבר, ויבוא (הי' ילד היתום) אל בית־המרחץ לעת ערב, וכראותו כי לא נמצא עוד איש, הטביע את עצמו במקוה מי הסבילה, ויהי לנס כי באו איזה נשים לטבול וברדתם למים מיששו ברגליהם גוף אדם וכמעט יצאה נשמתם, ותיכף באו אנשים ומצאו האומלל הזה; כי כמעט נשמה עוד לא נותרה בו.

הלבנון כ"א אייר תרכ"ז (1866)

בתולות ירושלים, הזהרו!

דון ז'ואן מגיע מצפת

כ"א אב א'תתכ"ח לחורבן (1896)

הצפי צפת. — ידוע לכל גורל הנשואין בעירנו מרוע החינוך, כי בני עשרים שנה כבר החליפו את זיווגיהם שלוש פעמים, ואין כמעט אף אחד אשר לא קיים את המצוה הזאת.

והנה עתה באתי להודיע ולהזהיר מאיש אחד פה אשר יעשה מעשהו זה לישא ככל שנה אשה חדשה ואחר־כך יוציאה בחרפה וכבויון, וכבר גרש את אשתו השמינית, וכאשר נודע הרפתו בקהל ואין עוד מי להנשא לו, עתה הוא מפקש מירושלם איזו בתולה, כי רק בתולות הוא נחשא! לזאת הנני מודיע בקהל להזהר ממנו.

המדבר באמת

משכב־זכר אינו חטא - הטבע אשם!

נגד הטבע והחוטא בזה ראוי לעונש היותר חמור. ידוע הוא מה שאירע לפני שנים מספר בשביל זה להגדול בעשירי גרמניה, לקרופ בעל בית־החרושת כלי זין המפורסם, ששלח יד בנפשו מפני שנודע חטאו זה על ידי העתון של השתפנים, "פורוטס".

בשנים האחרונות החלו קצת החכמים לחקור יותר במהותה של הנטיה הרעה שמרגישים בקצת זכרים לא לנקבות לפי הטבע, אלא — לזכרים, לבני־מינם, ובקצת לנקבות לא לזכרים, אלא לנקבות בנות מינן. קודם היו אומרים ומחליטים כי זה חטא

והנה בזמן האחרון החלו חכמים רבים לערער על חומר הדין המחליט את הנטיה הזאת ללא טבעית ומותח עליה עונש קשה. החכמים האלה אומרים, כי הטבע ולא הבריות האלה חייבת בדבר, כי הבריות האלה אינן כלל מהמין שאליו הם שייכים על פי חיצוניותם. בפרט מצטיין בחקירות אלה פרופ' ג' הרמן. חקירותיו הרבות הביאוהו לכלל החלטה גמורה, שיש לך אדם שבחיצוניותו הוא בנוי בנין זכר, ובאמת, בפנימיותו, הוא נקבה, ולהיפך — יש אדם שבחיצוניותו הוא אשה, בנויה בנין נקבה, ובפנימיותה היא זכר? ואדם זה תשקתו הטבעית היא לבן־מינו החיצון.

ואולי יבוא טוען ויטען כי דין קדימה בזה לחול, שדרשו בדבר דינה בת לאה אמנו, שהתפללה על העובר שבמעיה ונהפך לנקבה.

השקפה כ"א חשוון א'

תתל"ח לחורבן (1906)

מדד יוקר המחיה עלה

בצורה מדהימה - דרושה עזרה

המבשר ירושלים. — זו הפעם הרביעית אשר בא ארבה בגבולנו ויאכל את יכול הארץ. שלוש פעמים אכל הארבה, והפעם הרביעית היה עז מחנהו ויכס את עין הארץ. זרע החטיטה והשעורה אכל למכביר ולא הותיר כי אם מעט מזער.

אחינו בני ישראל! רחמנים בני רחמנים! שמעו נא והטו אוזן לקול בקשתי המבקש בשם אחיו היושבים על אדמת הקודש, כי היוקר יעלה יום יום במעלות מעלה מעלה, סאה חטים מהול חטה ומוץ (במשקל שבעה ועשרים וחצי פפונד) במחיר 25 פיאסטערצאג, הוא שני זהובים וחצי במטבע עסטרייך. גם שמן שומשומין ושמן זית היה מחיר המידה הנקראה גארא 90 גראש, וכעת הוא מאה וחמישים גראש.

מדברים אלה יודע אפוא כי נכרת אוכל מפינו, כי אנו אין לנו פה לא שומן ולא חמאה. אהה, גם ממרחק לא יבוא לחמנו, קיוינו כי האפרים יביאו חיטה ושמני זית ושומשומן מגאזא (היא עזה) כדרךם להביא הלום שנה בשנה, כי החטה מסביבות ירושלים איננה מספיקה לבעליה — גם התקוה ההיא נכובה, כי הערביים והפראיים רבו ביניהם ויעשו זר מעשיהם, אש שלחו בקמת אחיהם, איש איש שרף את גדיש רעהו ולא נשאר להם מאומה. אחרי עשותם הנבלה הזאת, השתבחו בעיר, כי ימרדו בשולטן האדיר והרחמן ירום הדרו, ויסעו הפחה מדמשק והפחה מכיריט בלוויית 15,000 איש, גיבורי חיל, וגם הפחה מפה עיר הקודש נסע עם חיל רב עותה, ליסרם שבע על הטאתם.

אחינו העברים! עיניכם הרואות כי מצבנו ברע הוא מאוד, לבשו נא רוח נדיבה והרימו תרומה לאחיכם הנותרים בציון והנשארים בירושלים.

הקר"ב

טבח נהרג בידי שיכורים

מהם, ויניחום במשמר למסרם אל פקידי הממשלה ירום הודה. אין ספק שממשלתנו הרוממה תשלם לה־פושעים כפעולתם, אך על נפש נקיה וחפה מפשע ידאב לבבנו כי נהרג בידי הפוש־עים. הוא השאיר אחריו משפחה אומללה בת תשע נפשות. הכצלת כ"ד אלול תרנ"ה (1895)

פתחתיקוה. — במושבתנו קרה היום אסון נורא לאחד מתושביה. הטבח נ. נהרג על־ידי אנשי בליעל שותי שכר על לא חמס בכפו. וזה הדבר: היום; יום א' י"ט חמס בכפו. וזה הדבר: היום; יום א' י"ט שבי הארץ, אחד מהם נשוא פנים, ומשרתו ושני תיילים. ויסורו אל בית־המלון אשר בתוך המושבה ויאכלו וישתו; ויהי ככלור תם לאכול ויגש אחד מהם אל בעלת הבית וידרוש לתת לו קוניאק לשתות. ותען האשה ותאמר לו כי אין קוניאק בביתה. ויחר אף האיש, ויוציא מצלחתו קנה־רובים, ויאיים עליה לתת לו את הקוניאק, ותצעק האשה לעזובה. וישמע אחד העגלונים אשר בהמושבה את צעקתה ויבוא אל הבית וירא והנה השיכור עומד ומחזיק בקנה־רובה. ויגש אליו להוציא מידו את כלי המוות. ויור עליו האיש; אך החטיא המטרה, וקול היריה נשמע לאוזני השכנים, וימהרו לבוא לעזרה והי' בליעל עלה על סוסו ויחפוץ לעזוב המור־שבה, ויגש אליו שפירא, שוחט ובודק, דוד נגר הבחור יעקב העובד בנחלת לחמאן, ויחזיקו בהסוס ויאבו להורידו ארצה. ויוציא הבליעל עוד הפעם את קנה הרובה, ויור עליהם שתי פעמים, והוא הרחיק מהם כעשרים מעטער ויור עליהם עוד הפעם וימית את הטבח אשר עמד מולו, לדיאבון לב כל בני המושבה וכל מכיריו. ומצעירי המושבה רדפו אחרי האנשים מהלך רב, ולמרות החיצים ששלחו הנרד־פים מאחוריהם אל רודפיהם; תפשו שניים

אני מצטער להודיע: אין חדשות

המליץ י"ח שבט תרמ"ז (1887) ירושלים. — בידים רועדות ובעצמות רוחפות אכתוב הפעם. ולבלי הפחד הלילה את הקורא הנני ממחר להודיעו כי לא קרה כל רע במחנה, לא מת אדם גדול חלילה, וגם שריפה לא היתה בעיר, גם פחד הממשלה אשר נפל על אחי האורתים החדשים לא יבעתני, כי אני אורח הנני בארץ, תושב ככל אבוי, תי, אך סמר מקור בשרי וכל עצמותי מהקרח הנורא.